

Adem Zaplluzha

MALLI I ETJES

Prishtinë, 2016

qytet 2016

MALLI I ETJES

ADEM ZAPLLUZHA

MALLI I ETJES

Redaktor:
Femi Cakolli

Recensent
Mazllum Baraliu

Lektor:
Veli Veliu

Ballina:
Afrim Shatku

MALLI I ETJES

ADEM ZAPLLUZH

MALLI I ETJES

“TREND”
2016

Parathënie

Kisha vendosur që ta bëja një parathënie për përmbledhjen më të re të poetit Adem Zaplluzha, dhe ndërsa i kisha në duar edhe disa të tjera përmbledhje vjershash të autorëve të tjerë, hasa në një varg të Zaplluzhës që zëron kështu **“kanë vdekur parathëniet”**.

Ky varg më bëri që të ndalem sikur para një muri a një laure kufiri. Çka është kjo? Si nënkuptohet? Cila është domethënia? Cila është porosia? A do të thotë se nuk është kohë për të urtët, se ka humbur nderimi, vlerat, se nuk dihet ma kush flet me përgjegjësi, ose se të marrët kanë zënë vendin e të urtëve, se parathëniet kush më nuk i kupton pasi janë shumë koduese apo inkompetencë, apo mos do të thotë se parathëniet po shkruhen ndoshta pa e lexuar edhe një vjershë nga përmbledhja e caktuar?

Poezia ma nuk po ngjall respekt e ngacmim shpirtëror e intelektual në popullin tonë kurse në vend të saj po merr terren përditë teologjia. Unë merrem me te dyja, dhe mendova që të jem i kujdesshëm dhe të jap këtu pak një reflektim për poezinë dhe lidhshmërinë me teologjinë.

Poezia dhe teologjia janë dy dije dhe dy përvoja që kanë diçka të përbashkët. Që te dyja kanë një gjuhë të mistershme. Që te dyja kanë një frymëzim të

mistershëm. Që te dyja interpretohen në mënyrë të lirë, dhe sa herë që dogmatizohet o njëra o tjetra përherë kemi përfituar prishjen e shijes së lexuesit dhe të besimtarit. Poezia e pastër dhe teologjia e pastër, pretendojnë që te dyja, se prejardhjen e kanë nga lart, dhe asnjëra nuk janë vetëm njerëzore e as vetëm hyjnore. Poezia dhe teologjia janë copa qielli që kalojnë nëpër autorin njerëzor, prandaj në to sa ka njerëzore e mistere po aq ka edhe hyjnore e mrekulli. Prandaj poezia dhe teologjia tani është duke kërkuar një lexues dhe një krijues të zgjedhur me prirje rishijimi.

Në këto kohët tona postmoderne në Kosovë, Shqipëri dhe në përgjithësi në jugun e globit kemi shumë poezi dhe shumë teologji, por është edhe paradoksi tjetër se ka shumë pak poetë dhe shumë pak teologë divinitarë, andaj edhe është krijuar një apasion kulturor e qytetar ndaj poezise dhe teologjisë edhe në mesin tonë kulturor. Në këtë relacion e shoh edhe poezinë e poetit Zapluzha dhe tekstin e tij lirik.

Përmbledhja “Malli i etjes” është ndarë në tri cikle, dhe dominohet nga poezia peisazhiste. Pothuajse jo vetëm çdo poezi por edhe strofë na del peisazhiteti, ngjyra, natyra, drunjtë etj. Pra kjo përmbledhje lirikash riciklon pamje, riciklon imazhe, riciklon idilë, riciklon peisazhe. Pra mund të bëjmë pyetje si nuk lodhet poeti ynë kur ke parasysh që kjo është edhe përmbledhja e 124-të e tij.

Këto janë ngjyrat që ndeshen në këto piktura vjershash: e kuqja, e kaltra, e verdha, e bardha, e zeza, e gjelbra, kadifeja dhe ngjyra e akullt. Prandaj autori në një varg të tij thotë: *hyra në spektrin e ngjyrave*.

Autorit ëndrra i del që të jetë përherë një peizazh, pikturë, me anë të irealizmit shprehur përmes këtyre idiomave poetike e apokaliptike: *kali i gjelbër; pemët e ngrira; shkrihej dielli; sheligjishtet e prera; gjethet e një kryqi të lëngtë* etj. Dhe në një rast tjetër edhe natyra, pra dimri, bën veprime të papritura: *prêt drurët deri në rrënjë*. Kur jemi tek krijimi i peizazheve atë çka kam vërejtur në këtë poezi, e që është shumë e rrallë, ka të bëjë me kombinimin e pamjes (syrit) dhe të dëgjimit (veshit) dhe vërtet kjo është ndoshta prirja më e lartë artistike e Zaplluzhës tek “Malli i etjes”. Këtu arrihet që të krijohet një metaforë e re në letërsinë tonë, përmes këtyre vargjeve të selektuara

Kolliten si lisat

Kollitej mbrëmë nata

Një dru i thatë kollitet si dimri

Kolliten edhe gjethet

Kolliten shinat e sëmura

Kollitja e njëjtë monotone

Në poezinë e Zaplluzhës këto janë gjashtë nocionet lirike dhe konceptuale ku e ndërton poetikën e tij: dimri, druri, lisi, hija, dhembja, ëndrra. Tri të parat

lidhet me natyrën, pra me ambientin se ku jeton,
kurse tri të fundit janë brendësia e poetit, lufta e tij,
realiteti ose afeksioni i tij. Është ëndrra ajo që është
realizuar më së miri nga të gjitha ato kategori
konceptuale, ja disa vargje:

Linda dhe jetova pa ëndrra
Rruga ime ishte e gjatë
Deri te unë nuk mbërrin ëndrrat
Ishte e pakalueshme ajo rrugë
Në hulumtimin e fjalëve mbeta pa fjalë
As të hy e as të dalë përtej ëndrrës sime
(vjersha “Kudo që të më kërkosh”)

Ose një tjetër:
Askush sonte nuk qenka i vetëm
Secili njeri
Bisedon me yllin e vet
Sërish i shtri duart kah vetvetja
Dhe preki ëndrrën që kurrë se pashë
(vjersha “Ose një zë tjetër bisedon brenda meje”)
Dhe për ta inkarnuar çështjen e ëndrrës, të kësaj
jete nënvetëdijësore, ja ç’kemi së fundi:

I zhveshur deri në asht
Nga ëndrrat e mia
(vjersha “Merrni çfarë të doni”)

Dr. Femi Cakolli, mars 2015 Prishtinë

S'ndalen as piskamat e njerëzve

Cikli i parë

NJË KAFSHIM I EGËR

Mëngjes i hershëm
Vetëm një gjel i metaltë
Si një anije e çmendur tundet
Mbi oxhakun e çatisë së rrënuar

Në zgërbonjën e rrapit era lakuriqe
I kreh flokët e shprishura të mollëve
Nga degët e lakuara përthyhen hijet
Dhe ikin zogjtë e fundit të vjeshtës

Kur era frynte të pemishtet
Një kafshim i egër
Në shtatëdhjetë copë e ndau
Mishin e stërkalës së lotit

Era akoma nuk po ndalet
frynë si në ndonjë shtrojerë të braktisur
Nëpër kreshtat e plagosura të erës
Duken të çarat e duarve të sëmurë

Kurse gjeli i metaltë akoma
Diku mbi një çati
Orë e çast
E zgjon mëngjesin e përgjumur

SHIRAT KËTU NUK JANË TË RRALLA

Kur takohem me kotësinë time
Lexoj nga Orwell “Ferma e kafshëve”
Një gjel prej argjile kërthndezet
Nga një ëndërr e keqe
Zgjohet mëngjesi i dehur

Nëpër rrugicat e ngushta të mendjes
Kalojnë duke galopuar kuaj prej druri
E njerëz të metaltë
Për çudi galopojnë edhe fluturat
E argjendta tej kujtesës

Një mace e zezë dhe e shqetësuar
Grithë përparësen e erës
Njeriu me valixhe prej kartoni
Duke pritur Godonë
Lexon ditarin e mjegullave

Shirat këtu nuk janë të rralla
Për çdo orë bien flokët e drurëve
Nga degët e thyera të pemëve
Si gjethet po bien
Perënditë e fundit të Ballkanit

DHE NJË TJETËR RRUAZE TË KALTËR

Asnjë gjeth nuk këputet në këto çaste
Kori shurdhues i erës
Kalamendet nëpër shpirtrat e mjegullave
Zërat e mërzitshme të korbave
Sonte nuk po i përngjajnë krakëllimave

Ky lumë i harlisur si një kalë i egër
Herë derdhet tërmal e herë tatëpjetë kujtesës
Njerëzit me duar prej druri vrapojnë
Si pa kokë rrugëve që nuk ekzistojnë
Vrapojnë pas zërit të shurdhtë të natës

Sonte askush nuk thotë asnjë fjalë
Mbase kanë vdekur parathëniet
Dikush luan me kashelashat
E dikush tjetër
Provon ta gjej shfajësimin mes fjalëve

Nata mbi një fron të ëndrrës
I kreh flokët e verdha të sterrës
Dhe i mban në duart e saja rruzaret e kaltra
Dhe një tjetër rruaze të kaltër
Që i përngjan syrit të tretë të hënës

UNË DI TË JEM STOIK

Sonte s'kam nevojë për zërin e askujt
Nuk më duhen krakëllimat e korbave
Ti në daç eja
Në daç shko në dreq të mallkuar

Edhe ashtu kjo vetmi
S'ka se çfarë të bëj pa mua
Dora e djathtë matet me degët e rrapit
Kurse ajo e majta me rrënjët e barit

Unë di të jem stoik
Artin e durimit e mësova nga armiqtë e mi
Më mësuan edhe diçka tjetër të vlefshme
Se si duhet me dashtë atdheun

Vetëm dhuna e tyre na mësoi
Se njeriu nuk mund të jetojë pa dritë
Andaj edhe doli djemuria maleve
Dhe në tyta të pushkëve e sollën lirinë

DIKU NË KRYEQYTET

Një natë e vonë si asnjëherë më parë
Dhe një njeri hije e penduar
Kalëronin nëpër xhadenë
E shtruar me dhembje të atdheut

Arabaja tok me një arabaxhi
Kuvendonin për vrapin
E kalit të egër
Kuvendonin edhe për shijen e peshkves

Çdo gjë atë natë ishte në vrap
S'ndalej as vrapi i lakmisë së mallkuar
Vetëm doriun e paçjerrë
E mundonin djersët e trishtuara të atdheut

Një natë e trishtë mbi një baladë
I krihte flokët e dhembjes
Kurse kalorësi i çmendur mbi doriun
I përpinin rrugët e turpit

Një natë e vonë në xhadenë e pikëllimit
I kalonte me shpejtësi lisat e prerë
Diku në kryeqytet
E prite në fron turpi i tradhtisë

KALOJ I VETMUAR RRUGËVE

Ditë me radhë po zgjohem nga gjumi
Po zgjohem si një zog i trishtuar
Trishtohet edhe drita e qiriut

Ti diku larg në atdheun tim
I end ëndrrat tua
Që kurrë nuk u realizuan

Kurse unë këtu në mërgim
Mbeta pa asnjë ëndërr
Lakuriq me shpirt të shqyer

Kaloj i vetmuar rrugëve
Pas meje ecin drurët
Ecin si vegimet e përthyer

Ndalem pranë vitrinave
Bisedoj me çdo kë edhe me kukullat
Biseda të zbrazëta pa asnjë ëndërr

S'NDALEN AS PISKAMAT E NJERËZVE

Nga ajo fushë jeshile
Ku njerëzit duken si dele të bardha
Shtrihet një det i tërë ngarkuar me dallgë
Po ashtu duken edhe anijet me vela të hapura

Nën kavakët e dendur dëgjohet fyelli i lashtë
Si xixëllonjat zbresin gjethet nga drurët
Çdo gjë zhvishet në shpirtin e mëngjesit
Këtu vetëm jargavanët çelin pikëllim

Nga të katër anët frynë veriu i zhveshur
Një zë vjen nga diku larg
Si kardinalët zbresin edhe drurët
Ky dimër sivjet i shkuli pemët e njoma

Atje në maja për herë të parë
I dëgjojmë thirrmat e gjetheve të fishkura
S'ndalen as piskamat e njerëzve
Që rendin si drurët nëpër qytete pa ëndrra

KUR PREMTON KOHA

Ndjej se si nga gjoksi i muranave
Del një zë i vrazhdë lashtësie
Del dhe u bën me dorë hijeve
Që rrëshqasin nëpër kujtesën e barit

Nën pemishtet e posa mbjella
Një zog i vetmuar në çdo kohë
Si ketri kërcen prej një dege
Në degën tjetër të ngjyrave

Vetëm njëherë në mëngjes
Era kalon mbi këtë urë të vjetër
Kurse herëve të tjera
Bashkëngjitet rrjedhës së kaltër të ujit

Kur i premtun koha
Ndalet pranë Urës së Gurit
Në gjoksin e djersitur të hënës
I numëron rruzaret e kaltra

Prishtinë, 8 nëntor 2014

MBI PLAGËT E TUA TË PASHËRUARA

Nuk kuptova askurrë
Athua vallë
Ne patëm në jetë ndonjëherë ëndrra
Ose nuk ditëm kurrë të ëndërrojmë

Sa herë që kaluam lumin e pikëllimit
Pas nesh përthyheshin këndet e ujit
Vetëm guralecët e murrme
Mund t'i përqaфонin brigjet e etura

Para nesh udha e gjatë kishte etje
Kurse nga buzët e fishkura të maleve
Si me shtamba të lashta ilire
Derdhej një ofshamë e pa dëgjuar

Nuk lëmë libër pa shfletuar
Mbi plagët e tua të pashëruara
Por kurdoherë dhembja e jote moj loke
Ishte shumë më e madhe se ti

DUKE KËRKUAR PASAPORTA FALSE

Mbi dhembjen e drurit të vjetër
I vëra duart e mia të mishta
Akacia qante me ngashërim
Qante edhe stina me mallin e atdheut

Djemtë po ikin metropoleve
Po largohen si zogjtë e qyqes
Po zbrazen shtëpitë
E nënat po i djezin shamitë e përlotura

Në dorë të kujt do mbetet ky atdhe
Tregtarët dhe politikanët matrapaz
Po i shesin edhe qepenat e dyqaneve
Po shesin shpirtin e një kombi

Nëpër udhët qorre
Po bredhin zogjtë e mjerimit
Duke kërkuar pasaporta false
Dhe një adresë pa numër e biografi

Në lagjen e sipërme të fshatit
Po dënesin kavakët
Me lotin e pikëlluar të Lumëbardhit
Po qajnë edhe gjethet e fishkura

ME SHEKUJ LARG JA NDJENTE ERËN

Në dhomën time të gjumit
Gjërat i kanë emrat e veta
Ja ajo lugë e drurit mbi sofrën e dhembjes
Quhet kafshatë e uritur

Bluda e mbushur me djathë Sharri
Ka një emër dhe histori të lashtë
Ajo me lëngun e djathit të zënë
Me qindra plagë pushke i ka shëruar

Atë dorezë të vjetër që i mban pantallonat
Të gjithë e mbajmë për mikeshë shtëpie
Sepse vetëm për miqtë i hap dyert
Sëpata kishte një emër ledhatues
Shkruar me germa të arta
E donim se brez pas brezi kafshonte koka

Ai qen i murrmë ishte dje
Dhe akoma edhe sot është anëtarë i familjes
I pret dhe i përcjellë me besnikëri mysafirët
Por për armikun e shkretë
Që nga larg
Me shekuj larg ja ndien erën

DERI NË RRËNJËT E TOKËS I VRASIN PEMËT

Asnjë fije bore nuk dukej
Nëpër çatitë e ngrira
Por ishte një dimër i acartë
Kallkanët rriteshin si dhembja
Ah ai dimër i largët i borës së kuqe

Im at tregonte një përrallë të lashtë
Për drurin e ngrirë që ecte si njeriu
Dhe për pallton e arnuar
Që i mbulonte drurët deri në asht
Të mos ngrihen

Kështu i ashpër si ky dimër
Dukej dimri i përrallës që tregonte im at
I kafshonte çati
Po ashtu
Kafshonte edhe mishin e njomë të njeriut

Sot për herë të parë kuptova
Se dimrat në Ballkanin tonë të çmendur
Dinë të përsëriten në çdo kohë
Përsëriten dhe i vrasin trungjet e ngrira
Deri në rrënjët e tokës i vrasin pemët

KUDO QË TË MË KËRKOSH

Sot jam këtu me hijen time
Ose atje diku
Tej maleve të larta
Kudo që të më kërkosh
Do jem një peizazh ngarkuar me dhembje

Linda dhe jetova pa ëndrra
Ruga ime ishte e gjatë
Deri te unë nuk mbërrin ëndrrat
Ishte e pakalueshme ajo rrugë
Në hulumtimin e fjalëve mbeta pa fjalë

Ditët më dukeshin të gHerë rruzare të kaltra
E herë të verdha
Në syrin e tretë të hënës
Mbolla tërë dhimbjen e jetës sime

Nuk di se si duket
Ajo tjetra jetë
Por kjo që jetova dhe po e jetoj
Ishte një burg që nuk m'i hapi portat
As të hy e as të dalë përtej ëndrrës sime

TA SHUAJ ETJEN E DITËS

Nëpër rrugë të vetmuara dhe boshe
Kalojnë në procesion
Disa lisa të prerë e të lajthitur
Gra të përdala
Dhe xhelatë me sy të virgjër

Në qytetin tim hijet
Nuk i përngjajnë më hijeve
Të ëndrrës sime
Ato janë të murrme si netët e gjata
Të thikave të ndryshkura

Në secilin hap me spirancën e dhembjes
Preki trupin tim të dërmuar
Nëpër pjesët e eshtrave të thyera
Si lisat kolliten nga lodhja
Copat e mishta të dhembjes

Pak shumë pak ujë më duhet
Ta shuaj etjen e ditës
E cila kallet në hapësirë
E kavakët e atdheut tunden ngadalë
Tunden si varkat e përmytura
Në gjerësinë e shpirtit të detit

BLEGËROJNË NËPËR ËNDRRAT E MALEVE

Kur mbështetem mbi gjoksin e lisit
I dëgjoj zërat e drurëve
Dëgjoj në heshtje
Kah rrjedhin lumenjtë
Nëpër damarët e dehur të rrapeve

Një hënë e zbehtë në qiellin e largët
Troket në portat e mbyllura
Grumbuj yjesh të kaltra
Si delet e humbura
Blegërojnë nëpër ëndrrat e maleve

Një natë si kjo ngarkuar me yje
Asnjëherë më parë
Nuk ka qenë kështu kaq e bukur si sonte
Duart e uruara të meteorëve
I ndezin të gjitha llambat e qiellit

Në shpirtin e hapësirës
Përflaken yjet e kristalta të heshtjes
Drurët dhe malet
Kanë zënë e po ecin në drejtimin e erës
Ecin nëpër shtegun e një fjale të posa lindur

SA SHUMË PASKAM MALL SONTE

Kam mall që sonte t'i preki
Flokët e verdha të erës
Ta preki damarin e tokës mëmë
Të ndjej thellë në vetvete
Gjakun e tokës se si gurgullon nëpër damarë

Të llamburiti nëpër shpirtin e përsosur
Të Lumëbardhit
Ta lëshoj thellë spirancën e mallit
Në gjumin e ujit
Dhe të dehem me aromën e zambakëve

Kam mall o sa shumë kam mall
Të vrapoj këmbëzbathur
Nëpër luadhet e pakositura të fëmijërisë
E të ngihem njëherë e mirë
Në aromën e tërfilit me katër gjethe

Sonte kam mall
O sa shumë kam mall të dalë fushave
T'u përngjaj kaprojve të egër
Të vrapoj si kalamajtë
Deri te një ëndërr e pasosur
Së paku ta përjetoj ringjalljen e gjelbërimit

Prishtinë, 9 tetor 2014

SI NJERIU GJËMON KJO VJESHTË E VONË

Ecën njerëzit mbështjellë me dhembje
Parakalojnë si valixhet e zbrazëta
Ky procesion prej mishi
Sa shumë i përngjan kolonadave antike

Një hije me një pallto të shqyer
Kalon tej trotuarit të dylltë
Në këmbën e djathtë ka një sandale të kuqe
Kurse në të majtën një këpucë të verdhë

Përbirohen edhe hijet e tjera
Përbirohen nëpër zbrazëtirat e Ballkanit
Kudo dëgjohen kambanat e dhembjes
Kudo thirrmat e kafshimeve të egra

E shtreza e bardhë pjalmon fushave
Nëpër sokakët e ngushtë të qytetit
Dëgjohen hingëllimat e kuajve të luftës
Si njeriu gjëmon kjo vjeshtë e vonë

OSE NJË ZË TJETËR BISEDON
MBRENDË MEJE

Për befasinë time
Kjo natë paska ngjyrën e akullt të dimrit
I shtri duart
Diku në horizontin e largët
Preki zërin e erës

Askush sonte nuk qenka i vetëm
Secili njeri
Bisedon me yllin e vet
Sërish i shtri duart kah vetvetja
Dhe preki ëndrrën që kurrë se pashë

Nëpër telat e ndryshkura të telefonave
I dëgjoj zërat e largëta
Dhe të shurdhëta të zogjve
Po ashtu edhe zërin tim
Që del nga një thellësi e padukshme

Pranë tavolinës sime rrinë ulur ca zogj
Rinë dhe kuvendojnë me zërin tim
Por s'kuptoj asgjë
Athua vallë është zëri im i jashtëm
Ose një zë tjetër hungëron brenda meje

NËN PEMËT E FRIKËSUARA

Vjeshta e hershme veç ka mbërri
Flasë me zogjtë që braktisin atdheun
Një lejlek i bardhë
Në sqep i mban kujtimet
E një foleje të ngrohtë
Dhe largohet pa zhurmë tej lumit

Disa zogj të tjerë kanë mbetur diku
Në mes të rrugës
Nuk mund të shkojnë shumë larg
Kurse për tu kthyer
Është bërë tepër vonë

Vjeshta veç është në fund të udhës
Flokët e saja të thinjura
I ka mbuluar një shtrezë e bardhë

Nga veriu dimri
Çmendurisht pjalmon fijet e borës
Nën pemët e frikësua
Struken çafkat dhe korbat e zinj

Kjo mes stinë as vjeshtë
E as dimër
Qëndron diku mbi shtyllat elektrike
Qëndron me një palë sandale
Të kuqe të varura në tela
Dhe me të brendshme të leshta
Pret acarin që tek sa është nisur

NË NJË TJETËR ANIJE TË VERBËT

Po kthehem në kohën e pëllumbit
Anija ime e fundosur
Akoma tundet mbi një libër të shenjtë
Gjethet po bien
Po bien një nga një nga froni degëve

Po kthehem në kohën e një kohe të shkuar
Sërish një anije e humbur lundron
Nëpër damarët e kaltërsisë së detit
Ujë me bollëk në guacën e kujtimit
Mjellma e zezë në fluturim mi preki lotët

Një shpend gjigand po e shtynë me flatra
Anijen time të fundosur dhe të humbur
Në një tjetër anije të verbët
Mbrëmë u fundos deti i çmendur
Në shtatë qiej u dëgjuan thirrmat e pëllumbit

TË KUJT JANË KËTO DUAR

Hëna tërë mëkat
Kafshoi mollën e ndaluar
Ylli polar kundronte me xheloz
Varkat e përmbytura

Të kujt janë këto duar
Që kaq vonë po i përqafojnë drurët
Një mal mbushur me mistere
Si guri i murrme nuk bëzan

Te plepishat e prera
Mëkatarët e mëngjeseve bëjnë vetëvrasje
Dhe një hënë e penduar
Në kopshtin e mollëve dënesë me mall

Të kujt janë këto duar
Që vrapojnë në drejtim të erës
Nga majat e maleve po rrokullisen gurtë
Sa shumë xhelozoi paska sonte ylli im polar

NUK DO TË TROKAS MË ASNJËHERË

Nëse nuk mund t'i çeli sonte
Portat e gjoksit tënd
Nuk do të trokas më asnjëherë
Në zemrën e mbyllur të vjeshtës

Po që se është e mundur
Dua ta kërkoj të pamundurën
Që në sytë e brishtë të erës
T'i mbjelli trëndafilat e mëndafshtë

Shiko sa bukur gjarpëron Lumëbardhi
Dhe sa me madhështi gufon kjo çmenduri
Kur depërton era skofiare
Nëpër damarët e frymëmarrjes tënde

Në këto çaste intime dhe madhështore
S'dua të bisedoj me askënd
Për mua mjafton vetëm kjo këngë
Me shpirtin e virgjër të këtyre maleve

PASHA BESËN

Më dëgjo ti o kalë i im i bardhë
Më ndje të lutem
Pusho më
Me atë hingëllim trishtimi
Mëgojzën tënde nuk e kafshoi era
Mbase e përpiu tradhtia

Kur erdhën kalorësit e egër të mjegullave
Ti ishe diku larg atdheut
Luftoje me rrufetë si Gjergji i Madh
Pasha besën
Ishte shumë e madhe lufta e jote

E dinë edhe malet gjëmat e degëve
Yjet këputeshin një nga një
Bishat e egra pritnin pas muranave
Pritnin si kuçedrat e etura për gjak njeriu
Pasha besën
Ishte shumë e madhe lufta e jote

Më dëgjo ti o kalë i im i bardhë
E bardhë ishte lufta e jonë
Bardhësia ngjante me qumështin e hënës
Pasha besën
Shtatëqind lepuj i fute në barkun e armikut

KËTU DRURËT BLEGËROJNË

Tani më fshatrat shqiptare
Kanë mbetur pa emra
Të vetmuar
Jetojnë pa zë të heshtur
Këtu drurët blegërojnë
Dhe kullosin si delet e zeza

Namin që e kishin dikur
Është zhdukur si fluska e sapunit
Nëpër lagjet e vetmuara
Shohim shtëpi të boshatisura
Nga çatitë e rrënuara frynë erërat
Që flenë nëpër zgërbonjat e drurëve

Njerëzit nëpër këto fshatra
Frymëmarrjen e kanë të shqetësuar
Orë e çast dhe në çdo kohë
Kolliten si lisat
Ngjan që kur hidhërohen
Harrojnë prejardhjen e fjalëve

Jeta në këto fshatra të largëta
Tërësisht ka ndryshuar
Nuk është më e rehatshme si dikur
Nga mos durimi i drurëve
Buron një energji tejet negative
Sa që thyhen degët e njoma të shpirtit

Prishtinë, 10 nëntor 2014

Malli i etjes

Cikli i dytë

KU T'I KËRKOJ ËNDRRAT E ZHDUKURA

Ky qytet i boshatisur
Pa asnjë tabelë orientimi
Ku t'i kërkoj ëndrrat e zhdukura
Një natë e tërë paska humbur udhën

Nuk di më a thua erdhën
Ose shkuan ata të përtejmes
Përroi ulërinte gjëmën kaherë të njohur
Gjëmën e ngulitur në trurin e kërcellit

Më than se mbrëmë ra një shi me rrebesh
Por kur u zgjova menatë
Kuptova se nga thatësira ishin djegur
Deri në asht kallamishtet e njoma të fshatit

Dhe kurrë më
Nuk u normalizua gjumi im i përdalë
Fjetën edhe drurët e malit
Kurse unë i pritja mëngjeset me sy të çelur

GJATË TËRË KOHËS ECA ATË DITË

Sa herë tentove ta preki
Lotin tim periferik
Ndjeja një trembje të padurueshme
Nga degët e qershisë këputeshin gjethet

Më duket se ishte një pranverë e zezë
Mbase as nuk ishte pranverë
Sepse qershitë nuk çelën asnjë lule
Në shpirtin e ngrirë të acarit

Gjatë tërë kohës eca atë ditë
Pas meje vinte edhe shpirti i erës
Si të marrë frymë kur më valojnë mushkрит
As aroma e barit s'mund të më ndihmojë

Jam në hall me vetveten dhe duart e mia
Asgjë nuk mund të përqafoj
Në këto çaste vendimtare
Por sërish një hije vjen pas meje

FLUTURUAN DISA XIXËLLONJA TË VERDHA

Me dyllë të verdhë të një legjende
I mbushte veshët e shurdhëta të erës
Mbi kepin e kujtimit i grishte sirenat
Kurse deti i çmendur i zgjate duart
I zgjate dhe i përqafonte gratë e peshkatarëve

Fanari në largësi herë i ndizte
E herë lozte me dritat inkandeshente
Një lojë të lashtë arkaike dhe frikësuese
Nga loti i peshkut fluturues
Fluturuan disa xixëllonja të verdha

Asnjëherë më shumë se sonte
Nuk kishte dalë kaq lakuriqe hëne e re
Një copë mjegulle e shthurur
Si në ndonjë kor mbretëror
Me afsh këndonte një këngë për nostalgjinë

Jugu frynte ngadalë në drejtim të veriut
Një erë e lehtë pjalmonte
Dhe i fshinte djersët e përmallimit
Në mol blegëronin guacat e kuqe
Blegëronin si delet e bardha të një ëndrre

I RECITON PSALMET E NJË KOHE

Gratë e fshatarëve
Kudo që rastisin në ndonjë gur të murrinë
Psherëtinë barit po ashtu dhe gurit
Fjalët e tyre të para
Dhe ato të fundit janë tejet misterioze

Gurët s' lëviz as barojat s' fëshfërinë
Vetëm era e verdhë gufon nga shpirti
Dhe i reciton psalmet e një kohe të vjetër
E cila s' dihet atha vallë ka ikur
Ose domosdo do vij një ditë tjetër

Por gjithsesi ato fjalë misterioze
S' ndalen së përsërituri
Ngjajnë me monotonin e erës
Kur fërshëllen zgërbonjave
Nëpër të dy zgavrat e hundës së sëmurë

Gratë e fshatarëve të ngarkuara me bucela
Ndalen pranë secilit rrap
Dhe tregojnë nga një përrallë
E cila ka një vazhdimësi të hershme
Për murosjen e sisës së djathtë
Në qemerin e një ëndrre të pasosur

TË EGRA DHE ATO TË TJERA

Nga kjo paradhomë miniaturale
Nuk kanë se ku të dalin
Anët e egra
Dhe ato të mira të dashurisë

Njeriu ngujohet në vetvete
Dhe i tërë muri i djersitur
Duket si një pasqyre e madhe
Dhe e thyer konvekse

Secili prej nesh i ka anët e veta
Të egërsuara
Dhe ato shprehi të tjera
Që janë pak më të egra se kafshimi

Ngjajmë me akrepin e zi
Nga gjuha e njërit pikon mjaltë
Kure nga ajo e tjetrit
Rrjedhë si balsami i padukshëm pelini

Kur e kapim mëngjesin me dorë
Nga flokët tona të shprishura
Si rrëshira derdhet pikëllimi
Ose një lumturi e pa përshkruar

Kështu që pandërprerë në jetë
Ditët i matim me pallamar
Ato ditë që tunden nëpër mol
Si anijet e braktisura të shpirtit

NËPËR ZGËRBONJA FSHIHET ARIU

Nuk di
Athua vallë po vjen
Ose po ikën diku ky stacion
Vetëm kali i gjelbër pa dizgjin
Natë e ditë binarëve të çmendur hingëllon

Rrallë herë këtu ndalen trenat e shurdhtë
Nga binarët si llavë buron një psherëtimë
Ora ka kohë që veç ka pushuar
Kurse një valixhe e vjetër
Dënes me ngashërim

Nga jugu fryn
Një acar tepër i zi
Nëpër zgërbonja fshihet ariu
Ne me padurim presim të lindi njeriu i ri
Po ashtu siç lindi dikur vetë i madhi Moisiu

PO TË JETOJA DHE NJËMIJË VJET

Në drejtim të asgjësë
I shtrij duart kah largësitë e paepura
Një zog i trishtuar në maje të një plepi
Për herë të parë këndon një psalm të vjetër

Këndojnë edhe gjethet e fishkura
As druri i thatë nuk nguroi
Nga shpirti i tij stoik për herë të parë
U dëgjuan tingujt e një lahute arkaike

Si zëri i ujit gurgulloi zëri i tokës
Në maje malesh filloi të ndihet
Kori hyjnor i zogjve
Atë çast u dëgjuan edhe zërat e yjeve

Po të jetoja edhe njëmijë vjet
E të dëgjoja me miliona këngë
Kurrë më s'do të kem fat të dëgjoj
Një këngë kaq të bukur për atdheun

MOS MI PREK SONTE ËNDRAT

Kot i shtrinë duart
Nuk mund të më pushtosh
Jam një dru i lartë që më rrahin stuhitë
Nga duart dhe shpirti im gjethojnë malet

Kot e ke nuk më pushton dot askush
Për të pushtuar një tjetër njeri
Së pari duhet ta pushtosh vetveten
Kot e ke miku im unë veç jam i pushtuar

Mos mi prek sonte ëndrrat e mia
Këto makthe të mistershme
Si me ajrin lozin me duart e kujtesës
Kot e ke miku im kot s'pushtohem dot

Nëse do të më pushtosh për të qindtën herë
Sërish tentimi yt do jetë i kotë
Provo ta pushtosh vetveten
Atëherë lehtë e ke edhe me të tjerët

MBASE EDHE UNË E KAM KOT

Jo kot e keni
Nuk i pranoj dështimet
Jam nisur për rrugë
Domosdo një ditë do të mbërri

Kjo ironi e talljes
Po i përngjan vegimeve të pafund
Po ju them se kot e keni
Kot është lindja e diellit nëse s'na ngroh

Më duket se kot po ju drejtohem juve
Mendimi i juaj po ngjan
Mendimit të mushkut të egër
Orë e çast i kafshon mëgojëzat

Mbase edhe unë e kam kotë
Mu me kotësinë time
Paskam gjetur një strehim
Në kotësinë e juaj të pamohueshme

PËR NJË KOHË HESHTËN ZANAT

Në këto çaste nuk mund të shkruaj asnjë varg
Si fluturat e kaltra më kanë ikur mendimet
Një makth i zi si orli gjakpirës
Po ma grith shpirtin

Po frynë edhe era
Po i ngacmon çerdhet e zogjve
Nga gjumi i rrapeve po ikin ëndrrat
Kush trokiti në portat e kyçura të mendjes

Askush nuk mund të më këndoj në këto çaste
Ora e lig e maleve po i kafshon drurët
Për një kohë heshtën zanat
S'kënduan as rapsodët

Aq shumë ra shi mbrëmë
Sa që u kalbën ullukët e rinj
Edhe lisat pa dashje pushuan së kënduari
I tërë mali njëherësh i humbi kordhat e zërit

Prishtinë, 11 tetor 2014

SE ÇFARË BËRA PËR TY O ATDHE

Ju lutem më falni
Sonte gjuha ime e ka dhembjen e pikëllimit
Sa herë që fluturojnë lejlekët
Çatia e vjetër si unë
Loton me mall e ngashërim

Sonte po u larguan edhe trishtilat
Mëllenjat nën sqep bartin dhembjen
I bartin plagët e shpirtit që kanë mbetur peng
Nëpër gjymtyrët e atdheut
Që kurrë nuk u shëruan

Nga një dhembje e panjohur
Unë poeti nuk e njoh as dhembjen time
Kjo gjëmë e shpeshtë si frymëmarrja
Asnjëherë nuk reshti
Pa m'i përkujtuar motet e liga

Më se njëqind vjet
Ndoshta dy mijë ose tre mijë vjet
Po qëndrojnë të ndezur pishtarët
S'pushojnë as daullet e kushtrimit
Kurse unë çdo ditë pyes vetveten
Se çfarë bëra për ty o atdhe

NËN QERPIKËT E ERËS SË SHFRENUAR

Secili prej nesh
Ne deshëm ose s'deshëm
Jetojmë brenda vetvetes
Herë i ngjajmë guacës
E herë trishtimit të dallgëve të detit

Nga qerpikët e erës së shfrenuar
Një ditë pikon dhembja
Kurse ditën tjetër
Një ofshamë e rëndë
E padëgjuar deri më sot

Ka ditë që bredhim të humbur rrugëve
Si valixhet e vjetra
Kudo i njohim stacionet e botës
Por askund asnjëherë nuk patëm rast
Ta ankorojmë shpirtin tonë bredhës

Ecëm nëpër udhët e dynjasë
Dhe si devetë e bardha i kaluam
Të gjitha shkretëtirat e paanë
Kurse nga plaga e jonë e hidhur
E pimë gotën e fundit të dhembjes

NËPËR FALTORET E PËRHUMBURA

Ky qytet sapo i paska hapur sytë
Sklepat e verdha dhe të kaltra
Nga nxehtësia e padurueshme
Lëvaren si qirinjtë e ngrohtë

Te xhamia e Flamurit
Edhe sivjet nuk dëgjohet zë njeriu
Kurse kambana e vjetër
Kërthndezet akoma si në kohërat e lashta

Burrat dhe gratë e këtij qyteti antik
Pa nguruar dhe pareshtur
Herët mëngjeseve të acarta
I drejtojnë sytë kah kalaja

Nëpër brigjet dredharake
Lumëbardhi para agullimës
Për çdo mëngjes i kërkon zaret
E humbura të mbrëmjes dështake

Nëpër faltoret e përhumura
Në disa gjuhë vendase dhe të huaja
Njerëzit i luten po të njëjtit Zot
I cili kurrë nuk i përfillë lutjet e askujt

SILLEN RRETH NJË IMAGJINATE VICIOZE

Në qytetin e të marrëve
Nëpër procesione të çmendura
Me gjeste të turpshme dhe të pa artikuluar
Pa kurrfarë shprese ecin njerëzit
Secili kalon me qivurin e vetë në qafë

Ecin disi të ngarkuar me një dozë frike
I shikojnë sytë e kalimtarëve
Fare s'mendojnë për turp
Në vend të këmishës së bardhë
I veshin deri në fyt pantallonat e zeza

S'mendojnë për askënd
As për mjerimin e vetvetes
Të dielave si të dehurit e mëngjeseve
Pranë muranave ku vetëm qentë pshurren
Kalojnë grumbuj të shumtë njerëzish

Disa qeshin me të tjerët
Kurse ca të tjerë me vetveten
Sillen rreth një imagjinate vicioze
Dhe vetëm mbrëmjeve të vona ndonjëherë
Te këta njerëz zgjohet instinkti i njeriut

SA KEQ KOLLITEJ MBRËMË NATA

Nën çarçafë të palarë
Paskan mbetur mbeturinat e një nate
Duart dhe këmbët e një njeriu
U përngjajnë drurëve të oksiduar nën dhe

Ajo i lanë sytë me trishtimin e mëngjesit
Kurse ai ende e ka të mbuluar kokën
Me qullët e shqyera të kuajve
Dhe për ta ndal kollitjen merr frymë thellë

Nëpër oborret e fqinjëve
Lehin qentë e të gjitha llojeve
Hëna nuk e ka zhveshur këmishën e natës
Dhe vrapon si e çmenduar luadheve

Më thanë se shtatë ditë mund të jetoj era
Ditën e tetë do i zihet frymëmarrja
Sa keq kollitej mbrëmë nata
Sa që me një rast i pështyu mushkëritë

DJE I HUMBA TË GJITHA LODRAT E FËMIJËRISË

Ditët po më duken sot
Si rruazat në rruzare të kaltra
Aq shumë po ndryshojnë nga njëra tjetra
Sa që secila me nga një të çarë në shpirt
Pa dizgjin po bredh rrugëve të kujtesës

E hëna më nuk është dita me të cilën fillon
Dhe përfundon java
Por dita e fundit e javës
Më është pështjellë kalendari mujor
Po ashtu edhe ai vjetor

Nuk di më kur fillon
Fillimi i muajit
Dhe kur përfundon viti
Diçka e ngjashme
S'ka ngjarë askurrë gjer më tani
Dje i humba të gjitha lodrat e fëmijërisë

Jashtë mendjes sime
Po vepron një forcë misterioze
Forca e cila po i shtynë yjet në galaktikë
Që të zbresin nga kujtesa e pemëve
Dje i humba të gjitha lodrat e fëmijërisë

MALLI I ETJES

Natë për natë dehet nata
Pemët e ngrira
Si në ndonjë ëndërr me përplot makthe
Shikojnë se si shkrihej dielli i atdheut

Edhe një copë toke të djegur
Paska mbetur në kujtesë të lumit
Era nëpër shëlgjishtet e prera
Lozte me flokët e shprishura të nuseve

Qante lumi me ngashërim
Dënesnin duart e këputura të lisave
Nga rrënjët e rrapit
Si nga ndonjë baladë ilire pikonte dita

Posa hyre në penelin e një shtjelle
Malli i etjes shkëlqente në sterrë
Lufta akoma ishte diku larg
Po thonë se një plakë po i krehë flokët

DHE NJË DARDHË E LËNGËT

Asnjëherë dhe askurrkund
Kjo stinë nuk ka qenë kaq e bukur
Në këtë vjeshtë të vonë
Nëpër çdo skutë të kopshteve
Era i vjel
Frytet e pjekura të pemëve

Askund në botë
Nuk ka dardha më të lëngëta
Dhe më të verdha
Se sa nëpër fushat e gjëra
Dhe të paanë të Dardanisë

Sa herë që kafshon një mollë
Të bie ndërmend Parajsa
Se vetëm atëherë kupton
Që mollët këtu
Janë më të ëmbla
Se sa ato të kopshtit të Edenit

Një mollë e kuqe
E ngjashme
Me buzët e pa puthura të hënës
Dhe një dardhë e lëngët
Askund në botë nuk rriten
Kaq të buta dhe të ëmbla
Si në shpirtin bujar
Të fushës së mëllenjave

Prishtinë, 12 nëntor 2014

SA HERË QË ZBRES NË ËNDRRËN TIME

Shpeshherë ngjan që të zbres
Në ëndrrën time
Shkallët janë të thepisura
Me qindra pengesa makthësh
Por s'ndalem me lehtësi i tejkaloj
Nëpër shtjellat e jetës

Sa herë që më bëhet e pamundur
Dhe nuk kam se për ku të kapem
Unë zbres në ëndrrën time
Zbres deri te një fund që më pret diku
Në fundin e një rruge qorre

Herë i përngjaj ariut
Sa që i thyej drurët e thatë
Dhe brirët e drerëve të egër
E herë pleshtit të zi
I cili mund t'i kapërcej
Të gjitha pengesat e hekurta

Sa herë që zbres në ëndrrën time
Me qindra pengesa makthësh
Dhe britmat e të sëmurëve
Më dalin parasysht

TË PATA THËNË ATË DITË

Të kujtohet kur të thashë
Se ti do të jesh vazhdimësia ime
Qeshja e jote i ngjante
Fëshfërimës së brishtë të gjetheve
Qeshje sepse nuk i besoje fjalëve të mia
E as vetvetes

Por ngjau ajo
Që duhej të ngjante
I vumë mëgojëzat fatit tonë
Dhe si kuajt e egër
Kalëruam nëpër katrahurat e jetës

Ende e kam brenda meje
Hapin tënd të parë
Po ashtu edhe ecjen tonë të pasosur
Kalojmë sokakëve të heshtur
Por krenar si shpendi i jonë

Të pata thënë atë ditë
Se do të kemi një ecje madhështore
Dhe e mbajta fjalën
U përbirua në jetë pa u lëkundur asnjë çast
Nuk pat çfarë të na bëjë asnjë tufan

SA E BUKUR QENKA VJESHTA SIVJET

Nuk më lë rehat
Kjo erë e dëshpëruar
Nga shpirti i saj i inatosur
Mbin trëndafilat më të bukur

Mbin edhe dita e përhitur në shi
Gjethet përumben fushave
Sa e bukur qenka sivjet
Kjo vjeshtë e gjatë

Zura të eci fushave
Hapi im i ngjante lumturisë
Nga sytë e dashuruar të malit
Buronin qindra ngjyrash të kristalta

Pa dashje hyra në spektrin e ngjyrave
Një nuse lahej nën flokët e hënës
Dëgjoja korin madhështor
I dëgjoja psalmet e yjeve

MERRNI ÇFARË TË DONI

Merrni nga kjo tortë e jetës
Çfarë të doni
Dhe sa të doni
Unë mbase sërish do mbetem
I zhveshur deri në asht
Nga ëndrrat e mia

Prej bebëzave të pemëve
Po largohen zogjtë shtegtarë
Merrni çfarë të doni
Dhe sa të doni
Nga ëndrrat e mia të mbetura

TI VJEN ME ËNDRRAT E TUA

Jam i tëri i dërmuar
S'dua të të shoh më sonte
Ik nga kjo dhomë e akullt
Shko e fshihu diku në ëndrrën tënde

Të thashë mos eja sonte
Me mua rri këmbëkryq vetmia ime
Për të cilën
Aq shumë pata dhe kam nevojë

Sa herë që kthehesh tek unë
Ti vjen me ëndrrat e tua
Dhe kurrë nuk mendove
Se mua më teprojnë ëndrrat e mia

Më lërë rehat
Mos ua prish gjumin brumbujve
Sonte për herë të parë
E pashë lakuriq vegimin e një druri

TË LUTEM EJA ME KOHË

S'kalon natë
Që s'trembem nga piskamat e drurëve
Si lotët e një virgjëreshe
Pikojnë gjethet e fishkura të stinës

Mbrëmë të prite i tërë qyteti
Por ti nuk erdhe
Athua në ëndrrën e kujt mbete
Si një vegim i zhgënjyer

Edhe sonte do të të presim
Të lutem eja me kohë
Mos ia zë vendin e asnjë ëndrre
Drurët këtu rriten me shumë ndjesi

GJETHET E NJË KRYQI TË LËNGTË

I pamë drurët me ngjyrë kadifeje
Të veshur me sandale të kuqe
Se si ecnin në drejtimin e shthurur
Të malit që vdiste ngadalë

Pamë edhe një njeri me sy të kaltër
I cili e barte qivurin e vet
I barte mbi supet e një druri
Gjethet e një kryqi të lëngtë

Si stërkalat e imta derdheshin të reshurat
Shtambat e thyera pikonin trishtim
Një korb i madh në sqepin e thyer të natës
Si qefinin i mbante eshtrat e ditës

Dëgjoheshin thirrma e shurdhëta
Që ngjanin me britmat e egra
Asnjë grua më nuk kishte lot në sy
Sa me trishtim qante qielli i fëmijërisë

Çfarë nuk panë sytë e dëgjuan veshtë
Si nga ndonjë thellësi e pafundme
Dëgjoheshin britmat e piskamave
Dëgjohej frymëmarrja e ngrohtë e tokës

FËMIJË TË ZHVESHUR LAKURIQË SI HËNA

Kaloj nëpër lagje të varfra
Shkeli mbi gur të shtruar me djesë
Shikoj djathtas majtas
Në mendje i kërkoj rrugët e asnjësisë

Nën hapat e plumbta të kalimtarëve
Dallop dy lloj këpucësh të mbathura
Kapakët e dritareve lëvaren
Si flamujt e mjerimit në gjysmë shtize

Fëmijë të zhveshur lakuriqë si hëna
Vrapojnë nëpër mjerimin e mëhallëve
Kjo lojë me shekuj po vazhdon
Rrugicave të qytetit tim varfanjak

Mbi një degë të thatë dardhe Dardane
Është ulur kacule përditshmëria e pikëllimit
Dhe me barometrën e trishtuar
I peshon me përpikëri dhembjet njerëzore

NUK NDALEN AS FËRSHËLLIMAT E ERËS

Në pranverën e vonë
Një dru i thatë kollitet si dimri
Kolliten edhe gjethet
Nga trupi i cunguar i rrapit
Si gjëmë del një ofshamë

Sa me trishtim i dëgjoj zërat
Që fshihen në shpirtin e zgërbonjës
Stuhia e acartë
I thyen në dysh trungjet e njoma
Lotët e lisave kurrsesi të ndalen

Mali fërshëllen një melodi të lashtë
Nuk ndalen as fërshëllimat e erës
Kjo stinë e marrë që po vonohet
Sivjet kaq shumë
Mbase fsheh ndonjë sekret pas derës

Dy sy si dy dete të kaltër

Cikli i tretë

TRENAT

Trenat

Ah trenat e egër

Që presin dhe na përcjellin

Nëpër qoshet më të largëta të dynjasë

Trenat e çmendur

Që hingëllojnë si mjegullat

E kolliten ngjashëm me valixhet e sëmura

Netëve të ftohta dhe të akullta të dimrit

Asnjëherë pranverë nëpër kabinat e mykura

Ditët dhe javët përbirohen

Nëpër vrimat e ndryshkura të gjilpërës

Kurse binarët vuajnë nga epilepsia

Trenat e stacioneve të marra

Me orë të ndalur dhe itinerar të falsifikuar

Sa keq sot po m'i përkujtojnë

Dëbimet çnjerëzore nga atdheu im i vrarë

ME KUFIJET E TË GJITHA LLOJEVE

Në disa lloje kufjesh
Të zeza
Ose të bardha
Mbase nuk ka më rëndësi ngjyra
Ta dëgjoj një këngë
Të lashtë gladiatorësh

Më vjen si një zë i thellë
Nga nëntoka
I heshtur por me qindra dallgë
Zë i ngarkuar
Me amanetet e gjyshërve
Sa që i zgjon shekujt nga letargjia

Me kufjet e të gjitha llojeve
Dhe ngjyrave
I dëgjoj thirrjet e gjyshërve
Ato thirrje të hershme
Në gjuhën time të lashtë pagane

MË THUAJ PRA TË LUTEM

Më thuaj pra të lutem
Përse të trishtohem sonte
Kur të gjitha këto ëndrra të bukura
I shtrova në sofrën e kujtimeve

Qielli mbuluar me yje inkandeshte
Dhe ti si vasha kosovare
U jep ujë yjeve dhe i shëron plagët
Që ofshajnë në këtë natë të vonë

Më thuaj pra të lutem
Përse të trishtohem sonte
Kur je ti pranë meje si dielli
Që ndrit tërë kaltërsinë e qiellit tim

Fluturat e bardha dhe të mëndafshta
Të mendimeve
I lëshuan spirancat e dashurisë
Që ta shërojnë pikëllimin e detit

Më thuaj pra të lutem
Përse të trishtohem sonte
Kur ti kaq bukur u këndon yjeve
Që fshihen nën flokët e tua

Dhe e pret me kënaqësi
Nadjen sykaltër
Ashtu siç di vetëm ti me pritë
Më thuaj pra të lutem
Përse të trishtohem sonte

Prishtinë, 13 nëntor 2014

SI LAKURIQËT E NATËS

Kurrë mos thuaj diçka kur s'ke
Se çka me më thënë
Mos fol aq shumë lum miku
Se ia zë frymën e malit

Këto eshtra të këtyre drurëve
Me qindra vjet lëshojnë një dritë
Nëpër fushat e përmbytura në gjak
Derdhin ca shpresa fosforeshente

Zogjtë bredhin prej një druri
Në drurin tjetër të rënduar nga koha
Si lakuriqët e natës
Kacavirren nëpër degët e gjuhës

Të thashë edhe më parë
Kurrë mos e fol fjalën e fundit
Posa e çel gojën
Mos i lëndo këto degë të brymta

Mendo mirë njeriu pa dashuri
Është një balon i zbrazët
Posa ngritët në ajër
Pëlçet në takimin e parë me mushkonjat

DY SY SI DY DETE TË KALTËR

Mbi një pëlhurë të kaltër
Të një piktori anonim
Me sy mështjerre më shikon
Një fëmijë i vogël dhe i habitur

Nuk di athua vallë po qan
Ose po dënesë me ngashërim
Në sytë e lëngshëm të portretit
Po lundrojnë varkat e dy liqeneve

Era mbështetet mbi shpatullat e njoma
Ku shtrihen kaçurrelat e verdha
Të verdha si dylli
Që ua mbylli veshët e miqve të Ulksit

Dy sy si dy dete të kaltër
I përpinë largësitë e paanë të deteve
Në fushën e kornizës ulërinë
Trishtimet e një jete pa këpucë

Në qenien grandioze të një Zonje
Si me dorën e Hyjit tundet një oreol
Kurse dy pëllumbesha të bardha
Mbi kokë qëndrojnë si roje nderi

Vijnë ose shkojnë, shkojnë e vijnë
Si ajri i purpurt i mëngjesit
Pëllumbeshat e bardha
Me një lajm të mirë në sqep
Fluturojnë nëpër mendimet e njerëzore

TRENI I NATËS SË EGËR

Është natë ose s'është natë
Nuk di ku po më shpien këta trena
Shtëllunga tymi po vjellë makinisti
Kolliten shinat e sëmura
Nga mushkрит e sterrës pikon gjaku i zi

Dola nga një natë e errët
Si nga ndonjë baladë ballkanike
Dhe hyra në tjetrën natë më të errët
Po i njëjti tren
Po ashtu edhe kollitja e njëjtë monotone
Era e bezdisshme i hapë dhe i mbyllë
Dritaret e palara të vagonit

Ajri i freskët qenka ulur këmbëkryq
Mbi flokët e shprishura të mjegullave
Treni i natës së egër
Si zvarranikët parahistorik
Rrëshqet nëpër binarët e tmerrit

Mëngjesi që nga larg
Më përshëndet në heshtje
Vesa e parë posa ka filluar
Me i la sytë e lëbyrta të këndesit

MBIU SI SHPRESË SHPENDI I SHENJTË

Me mija vjet
kaluam nëpër mote të liga
I krehëm flokët e fatit
Si të çmendur luajtëm një valle
Të lashtë të shpatave
Ishte një dimër i zi në bardhësirën e paepur

Ne asnjëherë
Nuk i pranuan humbjet
Por edhe ngadhënjimi ishte
Dobësia e jonë
Ecëm si të dehur nëpër majat e shpatave
Hekuri i ndryshkur ngopej me ironi

Ishte një kohë e mbrapshtë
Çdo bimë e mbjellë
Mbinte prej lastarëve
Ose nga degët e shpirtrave
Që ishin pak më të gjalla

Si të ikur nga mendja
Mbollëm pemën e fatit
Mbollën në shpirtin e feniksit
Ekzistencën e qenies sonë

Nga ai zjarr i çuditshëm
Mbiu një zog misterioz
Mbiu si shpresë
Shpendi jonë i shenjtë

SE SI DUHET TA DUAMA ATDHEUN

Ishte një kohë e ngarkuar me dhembje
Ani që ishim fëmijë të vegjël
Por ne i kishim hallet e mëdha
U mësuam nga gjyshërit tanë
Se si duhet t'i mbrojmë sinorët

Pa këpucë e pantallona të mirëfillta
Me trishtim i arnonim ditët
Rriteshim duke e mësuar njëri-tjetrin
Se si duhet ta duam atdheun

Nëpër odat tona
Mbulonim kokën me jorgan
Dhe me kufje në veshë
Dëgjonim këngët e popujve për liri

Shkruanim edhe letra njëri – tjetrit
Ato ishin të kaltra
Si sytë e kaltër të lirisë
Mbase edhe i ëndërronim fluturimet e zogjve

Ishte një kohë e pakohë
E cila na mësoi se si duhet dashtë atdheun
Për të jetuar dhe me qenë i lirë
Atdheut duhet flijuar edhe dashurinë

MË NË FUND KUPTOJMË

Fatet e njerëzve shtrihen
Si vinjeta të këputura në ajër
Ecin rrugëve të dyshimta
Mbushur xhepat me zare të fildishta

Nëpër lodhjet tona të gjata
Gabuam në çdo të dytin hap
Për t'u kthyer mbrapa
Përpos inatit s'na lë diçka tjetër

Si fëmijë të vegjël
Në udhëtim e sipër i lexojmë fshehurazi
Letrat e njëri - tjetrit
I ngjajmë kokëfortësisë së mushkut

Kur mbërrimë në cakun e duhur
Po që se ai ekziston diku mes zareve
Më në fund kuptojmë
Se jemi njëri ndër humbësit më të mëdhenj

JEMI ASHTU SIÇ JEMI

Jemi të tillë që të gjallët
I qethim dhe i rruajmë deri në asht
Kurse të vdekurve për lamtumirë
I përgatisim të mbathurat më elegante

Jemi në gjendje të blejmë
Disa lloje kollaresh të verdha
Sepse kur ishin të gjallë
Ia rropëm lëkurën dhe mishin deri në asht

Të tillë jemi ne njerëzit
Nga frymëmarrja e jonë buron e keqja
Për të cilën nuk ekziston
Asnjë peshore mekanike e as elektronike

Prishtinë, 14 nëntor 2014

PIKOJNË FRYTET E TË GJITHA LLOJEVE

Për befasinë e të gjithëve
Në çdo kohë as të vdekurit
E as të gjallët
Nuk mungojnë në mendjen time
Ne të gjithë kemi një ecje paralele
Ngjajmë më drurët halor në vjeshtë

Nga sytë dhe duart tona të brishta
Pikojnë frytet e të gjitha llojeve
Prej gjetheve të fishkura
Nxjerrim një lloj eliksiri
I cili vetëm ai
Na e mbanë gjallë frymëmarrjen

Kur afrohet vjeshta ose dimri i hershëm
Ulemi pranë trungjeve të gëlqerosur
Dhe me orë të tëra zgjasin bisedat
Me kallkanët e ngrirë
Çfarë nuk flasim në çastet kritike
Por më së paku bëjmë fjalë për acarin

NË PASQYRËN E KTHJELLTËSISË SË UJIT

Kur më premtën koha
Ulem pranë brigjeve të Lumëbardhit
Dhe me andje të pa përshkruar
Dëgjoj muzikën e kristaltë të ujit

Nga thellësia e stërkalave të argjendta
Dëgjohej edhe një tjetër muzikë
Këndonë me mall edhe brigjet
Këngën e lashtë të guralecëve

Në mënyrë më paqësore
Më shikojnë dallgët e lazduara
Në pasqyrën e kthjelltësisë së ujit
Shoh fëmijërinë time të lumtur

I shoh këpucët e arnuara mbi një tavolinë
Dhe vezët e ngjyrosura
Një pamje e tillë surrealiste
Ka kohë që nuk më është paraqitur

LOTËT U PËRKASIN GURËVE

Nuk pata se pse të derdhi lot
Mbi të kaluarën time
Në këto anë thonë se burrat nuk qajnë
Lotët u përkasin gurëve
Kurse njerëzit e këtyre maleve këndojnë

Është një këngë malli
Që fle si ariu i murrme diku në kujtesë
E po që se ajo zgjohet nga lashtësia
Kurrë më në atdheun tim
Nuk do të ndalen këngët e zanave

Këtu do këndoj edhe uji
Ison do ta mbajnë lisat e gjatë të Sharrit
E tërë bota shqiptare do këndoj
Këngën e fjetur të maleve
Dhe këngën e zgjuar të atdheut

SA HERË QË VJEN NJË SHKURTI

Sa herë që në këto anë vjen
Një shkurti
Unë plakem edhe për një vjet
Por bajamet gjithsesi
Do piquen edhe në motet më të liga

Mua nuk më detyron dot asnjë njeri
Të trembem
Nga fluturimet e zogjve endacakë
Mund të frikohen vetëm gjethet
Që flenë nën ëndrrat e pemëve

Stinët në çdo kohë ndryshojnë
Në qytetin tim me lagje të kalldrëmta
Por kur lëshohen perdet
E teatrove ballkanike
Nuk pushojnë britmat e gladiatorëve

Sa herë që vjen një shkurti
Pas çdo katër vjetëve
Unë me padurim pres ditën e dytë të muajit
Sepse atë ditë
Takohem me stinët e shkundura

Sa herë që vjen një shkurti
Në qytetin tim
Unë atë ditë rinohem si shtogu në pranverë
Nga flokët e mia të thinjura
Për habi shkunden vitet e brishta

PO RRIKET NJË TJETËR PEMË PREJ
MISHI

Dy duar të ngritura në horizont
I përgjërojnë rrugët e shirave
Vjeshta e vonuar i humbi të mbathurat
Dimri si një skile e regjur
Pret në befasi
T'i vërsulet shpirtit të virgjër të hënës

Hënë moj nusja më e bukur e diellit
Të lutem
Tregomi ëndërrtar e tua
Dua të kuptoj se si duken ato
Makthet e netëve të zeza
Kurrë nuk më lënë të ëndërroj

Një varkë qiellore
Si oreol yjesh inkandeshte
Noton në universin e përsosur të mendjes
Era nuk i ndalë zërat e lashtë të shiut
Në trupin dhe shpirtin e një peme
Po rritet një tjetër pemë prej mishi

Prishtinë, 15 nëntor 2014

SHËNIME PËR AUTORIN

Adem Zaplluzha u lind më 1943 në Prizren. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në vendlindje, ndërsa Akademinë Pedagogjike në Prishtinë. Një kohë punoi si mësues nëpër fshatrat Studençan të Therandës (ish Suharekës) dhe Hoça e qytetit, afër Prizrenit. Ndërkohë punësohet si përkthyes në Korporatën Energjetike të Kosovës. Me shkrime filloi të merret kryesisht me poezi që nga mosha e fëmijërisë. Rugën letrare e nisi me vjershën e parë për fëmijë të cilën e botoi në revistën “Pionieri”, më 1957. Si i punësuar në Korporatën Energjetike të Kosovës bashkë me shokët e punës dhe pendës themeloi grupin letrar “Lulëkuqet e Kosovës”. Në Kuadër të punës së këtij grupi letrar që botuar përmbledhja “Ngjyra e kohës”, në të cilën u përfshi një numër i konsideruar i poezive të tij. Krahas krijimeve të publikuara në revistat për fëmijë, botoi edhe një serë shkrimesh nëpër gazetatat e kohës që dilnin në Prishtinë dhe Shkup. Është anëtar i Lidhjes së shkrimtarëve të Kosovës, prezent në disa antologji dhe në librin Kosova letrare të poeteshës Monica Mureshan. Është prezantuar në *Leksikonin e Shkrimtarëve Shqiptarë 1501-1990*, nga Hasan Hasani, në *Leksikonin Shkrimtarët Shqiptarë për fëmijë 1872 - 1995* nga Odhise K. Grillo, si dhe në librin *Portrete Shkrimtarësh* nga Demir Behluli, Prishtinë, 2002. Në maj të vitit 2013 Klubi i Artistëve dhe i shkrimtarëve të Durrësit ia ndau çmimin e karrierës për kontributin e dhënë në letrat shqipe. Jeton dhe krijon në Prishtinë.

BOTIME TË AUTORIT

1. “Puthje”, poezi, “Rilindja”, Prishtinë, 1974.
2. “Ecjet e viteve të mëdha”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë 1995.
3. “Çamarrokët e Thepores”, poezi për fëmijë, “Shkëndija”, Prishtinë 1996.
4. “Muret”, poezi, “Jeta e Re”, Prishtinë, 1997.
5. “Morfologjia e dhembjes”, poezi, “Faik Konica”, Prishtinë, 2000
6. “Ai vjen nesër”, poezi, Qendra e Kulturës, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2007
7. “Letër nga mërgimi”, poezi, Klubi letrar “Fahri Fazliu” Kastriot, 2007
8. “Letër nga mërgimi 2 “ poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot 2007
9. “Udhëdarja”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2008
10. “Thirrje e gjakut”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu” Kastriot 2008
11. “Asgjë sikur molla”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
12. “Vesa në lotin tim”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar “Fahri Fazliu”, 2009,
13. “Puthja e gozhduar”, poezi, “Qendra e Kulturës”, Klubi letrar, “Fahri Fazliu”, Kastriot, 2009.
14. “Kashelasha në vargje”, poezi për fëmijë,” Qendra e kulturës, Kastriot, 2009.
15. “Pema e bekuar”, E përkthyer, Rumani, 2010.

16. “Bajraktarët e vatanit”, poezi satirike, Klubi letrar, ”Fahri Fazliu” Kastriot , 2010.
17. “Hijet e ndryshkura”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
- 18.”Stuhi në Kutulishte”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
19. “Posa ikte nata”, poezi, “Qendra e kulturës “, Kastriot,2010.
20. “Loja e myshqeve”, poezi,”Qendra e kulturës”, Kastriot,2010.
21. ”Lumëbardhi dhe gjëma”, poezi,”Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
22. “Metafora e heshtjes”, poezi, “Qendra e kulturës”,Kastriot, 2010
23. ”Hyji në Prekaz”, poezi,”Qendra e Kulturës”, Kastriot,2010.
24. ”Sinorët e hinores”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot 2010
25. ”Don Kishoti dhe Rosinanti”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot, 2010
- 26.”Zjarri i dashurisë”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
27. ”Kur likenet vallëzojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
28. “Ditari në vargje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
29. “Tingujt që nuk përfundojnë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2010.
30. “Shtegu i mallit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2010
31. ”Korniza e thyer””,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, -Kastriot, 2010

32. “Zgjimi i gjëmës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
33. “Vallja mistike”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2010
34. ”Merre kodin”, Poezi për fëmijë, Shoqata e shkrimtarëve Kastriot, 2011
35. “ Letër atdheut” poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
36. “ Tejudkshmëria e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
37. “ Përtej teje”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2011
38. “Sa afër e sa larg” , poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2011
39. “Vallja e zanoreve”, Poezi , Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
40. “Ikja e eshtrave”, Poezi për të rritur, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2011
- 41.”Kalorësit e mjegullave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot, 2012
42. “Hingëllimat e shiut”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot 2012
43. “Kur pemët i ndërrojnë këmbishët”. Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
44. “Mirëmëngjes Imzot”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve – Kastriot, 2012
45. “Kafshimi i mikut”, Poezi satirike, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
46. “Atje tej maleve”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve , Kastriot-2012
47. “Heshtja që del në shesh,” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, Kastriot -2012

48. “Portat e shpresës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve, Kastriot-2012
49. “Në dhomën time gjysmë të errët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
50. “Kinse Lojë Shahu”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
51. “ Për çdo dekadë nga një baladë “, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
52. “Fusha e mëllenjave”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
53. “E kujt është kjo vetmi”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
54. “Mos pyet për adresën e lumit”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
55. “ Stoli në parkun vjetër” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
56. “Urori i stralltë”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
57. “Po të mos ishte fjala”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot,2012
58. “Thyerja e urave”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve –Kastriot, 2012
59. “ Trokëllimat në gjumin e dallgëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot, 2012
60. “ Në flokët e dëborës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
61. “Një grusht nostalgji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
62. “ Kur filluan të flasin njerëzit”, poezi, Shoqata e shkrimtarëve- Kastriot, 2012
63. “Kur stinët kapërcejnë fshehurazi”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot,2012

64. “ Lisi në rrënjët e veta” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot 2012
65. “Eca ecëm dhe do ecim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve – Kastriot, 2012
66. “Fëmijët e erës”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve-Kastriot 2012
67. “ Çast në fund të stinës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot-2012
68. “Si të flas me drurët”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
69. “ Më pëlqejnë mendimet e tua”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
70. ”Andej dhe këndej kohës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve- Kastriot , 2012
71. “Zëri i heshtjes”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
72. “Kush i lexoi letrat prej erës”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
73. “Fluturimi i korbave në netët pa hënë”, prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
74. “Koha e ime dhe koha e jote”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot , 2012
- 75.” Diku te një baladë”, Poezi, Shoqate e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
76. “ Sonte çdo gjë po i përngjan lotëve”,Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve –Kastriot, 2012
- 77 “ Ky def prej hëne”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-Kastriot, 2012
- 78.“Pyesni zogjtë në ikje ”,Poezi , Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot 2013
- 79 “ Fërfërimë gjethesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013

80. “Refrene yjesh”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
81. “Te delta e mjellmave”, Poezi, Shtëpia botuese “Fahri Fazliu”, Kastriot- 2013
82. “Rinjohja”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
83. “Diku në fund të një fillimi”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2013
84. “Makthi i hijes”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“Fahri Fazliu”Kastriot, 2013
85. “Një zog prej uji”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot,2013
86. “Asnjë fjalë nuk frymon”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014-
87. “Daullet e një nate”, Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot 2014
88. “Sytë e gurtë të erës”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
89. “Kur dehen perënditë” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
90. “Fjetëm njëqind shekuj” Prozë poetike, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot ,2014
91. “Krakëllimat e natës”,Poezi, Shoqata e shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014
92. “Ndjekësit e enigmave”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot -2014
93. “Atdheu i paçmuar”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve-“ Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
94. “Psalm i harruar ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”Kastriot 2014
95. “Për kë po bie moj kambanë”, Poezi Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu”-Kastriot, 2014

96. “Mbi flokët e ullukëve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
97. “Menatë vijnë lejlekë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
98. “Loti i gotës së dehur”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
99. ” Stina asnjansë”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
100. “Dëneste bashkë me erën” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve “Fahri Fazliu” Kastriot 2014
101. “Druri i pikëlluar”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
102. “ Një grusht dashuri ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
103. “Lëreni zërin tim”, poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
104. “Shi në qytetin tim”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
105. . “Si trenat e verbër”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
106. “Zjarri i malli tim ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 107 . “Kur teshtinë era ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
108. “Mbi shpirtin e erës pagane ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
109. “Nëpër gjymtyrët e mjegullave ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2014
- 110”Ajo nuk erdhi sonte” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015

111. “Një hënë e zhveshur”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
112. “Nëpër plasaritjet e mureve”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
113. “Mes telave gjembor ”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
114. “Të vizatosh një zog në mur”, Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
115. ” Nuk flenë as kuajt e dehur” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
- 116”Fluturojnë zogjtë e verbër ” Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
117. “Një shi prej bryme” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
118. “Në prehrin e pemëve” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
119. “Zëri i largët i shiut ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
120. “Yjet e ngrira të kujtesës ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
121. “ Thirrmat e hijeve ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
122. “Dritaret e verbëta ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
123. “ Përtej portave të mbyllura ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015
124. “Malli i etjes ” , Poezi, Shoqata e Shkrimtarëve, “Fahri Fazliu”- Kastriot, 2015

PËRMBAJTJA

S'ndalen as piskamat e njerëzve	
Cikli i parë	9
Një kafshim i egër	11
Shirat këtu nuk janë të rralla	12
Dhe një tjetër rruaze të kaltër	13
Unë di të jem stoik	14
Diku në kryeqytet	15
Kaloj i vetmuar rrugëve	16
S'ndalen as piskamat e njerëzve	17
Kur premton koha	18
Mbi plagët e tua të pashëruara	19
Duke kërkuar pasaporta false	20
Me shekuj larg ja ndjente erën	21
Deri në rrënjët e tokës i vrasin pemët	22
Kudo që të më kërkosh	23
Ta shuaj etjen e ditës	24
Blegërojnë nëpër ëndrrat e maleve	25
Sa shumë paskam mall sonte	26
Si njeriu gjëmon kjo vjeshtë e vonë	27
Ose një zë tjetër bisedon brenda meje	28
Nëpër pemët e frikësuara	29
Në një tjetër anije të verbët	31
Të kujt janë këto duar	33
Nuk do të trokas më asnjëherë	34
Pasha besën	35
Këtu drurët blegërojnë	36

Cikli i dytë

Malli i etjes 38

Ku t'i kërkoj ëndrrat e zhdukura	40
Gjatë tërë kohës eca atë ditë	41
Fluturuan disa xixëllonja të verdha	42
I reciton psalmet e një kohe	43
Të egra dhe ato të tjera	44
Nëpër zgërbonja fshihet ariu	46
Po të jetoja edhe njëmijë vjet	47
Mos m'i prek sonte ëndrrat	48
Mbase edhe unë e kam kot	49
Për një kohë heshtën zanat	50
Se çfarë bëra për ty o atdhe	51
Nën qerpikët e erës së shfrenuar	52
Nëpër faltoret e përhumura	53
Sillen rreth një imagjinate vicioze	54
Sa keq kollitej mbrëmë nata	55
Dje i humba të gjitha lodrat e fëmijërisë	56
Malli i etjes	57
Dhe një dardhë e lëngët	58
Sa herë që zbres në ëndrrën time	60
Të pata thënë atë ditë	60
Sa e bukur qenka vjeshta sivjet	61
Merrni çfarë të doni	62
Ti vjen me ëndrrat e tua	63
Të lutem eja me kohë	64
Gjethet e një kryqi të lëngtë	65
Fëmijë të zhveshur lakuriqe si hëna	66
Nuk ndalen as fërshëllimat e erës	67

Dy sy si dy dete të kaltra

Cikli i tretë 69

Trenat 71

Me kufjet e të gjitha llojeve 72

Më thuaj pra të lutem 73

Si lakuriqët e natës 75

Dy sy si dy dete të kaltër 77

Treni i natës së egër 79

Mbiu si shpresë shpendi i shenjtë 80

Se si duhet ta duam atdheun 81

Më në fund kuptojmë 82

Jemi ashtu siç jemi 83

Pikojnë frytet e të gjitha llojeve 84

Në pasqyrën e kthjelltësisë së ujit 85

Lotët u përkasin gurëve 86

Sa herë që vjen një shkurti 87

Po rritet një tjetër pemë prej mishi 89

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Zaplluzha, Adem

Malli i etjes / Adem Zaplluzha. – Prishtinë :
“Trend”, 2016. – 106 f. ; 21 cm. -

Parathënie : f. 5-8

ISBN 978-9951-694-42-1